

TEZA:

Obwiniona radca prawny:

1. Złożyła do komornika wniosek egzekucyjny, wskazując nieprawdziwe adresy dłużnika, w tym adres prowadzenia działalności gospodarczej, które miały uzasadniać właściwość miejscową komornika, podczas gdy mogła z łatwością zweryfikować adres prowadzenia działalności gospodarczej dłużnika, czym naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny i z należytą starannością.
2. W sprawie toczącej się przed sądem rejonowym wskazała nieprawdziwe adresy prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanego, podczas gdy mogła z łatwością ten adres zweryfikować, czym naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny i z należytą starannością.

Za delikty wymienione w pkt. 1 i 2 radca prawny została ukarana łączną karą pieniężną w kwocie 10.000.- zł.

Sygn. akt WO-70/22

ORZECZENIE

z dnia 4 sierpnia 2022 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie następującym:**

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Daniela Sosin
S WSD Wiesław Kmiotek

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Konrada Mazura po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego A. B.

((...)) obwinionej o to że:

1. w okresie nie wcześniej niż 24 października 2019r. oraz nie później niż 25 lutego 2020r. w imieniu wierzyciela (...), złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) wniosek egzekucyjny przeciwko dłużnikowi K. R., wskazując jako adresy dłużnika ul. (...) w (...) oraz ul. (...), mające uzasadnić właściwość miejscową komornika - w sytuacji gdy pierwszy z adresów nie był adresem prowadzenia działalności przez dłużnika od kwietnia 2013 r. a drugi z wymienionych

adresów nie jest i nigdy nie był jednym z adresów prowadzenia działalności czy też zamieszkania dłużnika, a ww. wskazany radca prawny powinna mieć wiedzę co do faktu nieprowadzenia przez pozwaną działalności pod ww. adresami - czym naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny, sumienny oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania a także naruszając przepisy prawa dotyczące możliwości wyboru komornika przez wierzyciela, tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 10 ustawy o komornikach sądowych (Dz.U. z 2018r. poz. 771 ze zm.) w zw. z art. 844 § 1 kpc, art. 889 § 1 kpc i art. 895 § 1 kpc;

2. w dniu 24 czerwca 2019r. działając jako pełnomocnik (...) złożyła do Sądu Rejonowego pozew, wskazując w nim jako adres pozwanej K. R. - ul. (...), - w sytuacji gdy przedmiotowy adres nie był adresem prowadzenia działalności (ani zamieszkania) dłużnika a ww. radca prawny w roku 2015 była pełnomocnikiem (...) Sp. z o.o. (poprzednika prawnego (...)) w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym VII Wydziałem Gospodarczym (sygn. akt VII GC 493/15) przeciwko K. R., gdzie była przez Sąd informowana, że wskazany przez nią adres K. R. tj. ul. (...) jest adresem nieaktualnym- w związku z czym powinna mieć wiedzę co do faktu nieprowadzenia przez pozwaną działalności pod ww. adresem - czym naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny, sumienny oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego na skutek odwołania obwinionej A. B. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 listopada 2021 roku, sygn. akt D 69/21,

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości;

2. zasądza koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) od obwinionej A. B. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych , orzeczeniem z dnia 29

listopada 2021 roku wydanym w sprawie sygn. akt D 69/21 uznał radcę prawnego A. B. (nr wpisu (...)) winną tego, że:

1. w okresie nie wcześniej niż 24 października 2019 r. oraz nie później niż 25 lutego 2020 r. w imieniu wierzyciela (...) złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) wniosek egzekucyjny przeciwko dłużnikowi K. R., wskazując jako adresy dłużnika - ul. (...) oraz ul. (...), mające uzasadnić właściwość miejscową komornika - w sytuacji gdy pierwszy z adresów nie był adresem prowadzenia działalności przez dłużnika od kwietnia 2013r. a drugi z wymienionych adresów nie jest i nigdy nie był jednym adresów prowadzonej działalności czy też zamieszkania w ww. radca prawny powinna mieć wiedzę co do faktu nieprowadzenia przez pozwaną działalności pod ww. adresami - czym naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny, sumienny oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania a także naruszając przepisy prawa dotyczące możliwości wyboru komornika przez wierzyciela,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 10 ustawy o komornikach sądowych (Dz.U. z 2018r. poz. 771 ze zm.) w zw. z art. 844 § 1 kpc, art. 889 § 1 kpc i art. 895 § 1 kpc;

2. w dniu 24 czerwca 2019r. działając jako pełnomocnik (...) złożyła do Sądu Rejonowego pozew, wskazując w nim jako adres pozwanej K. R. - ul. (...) w sytuacji gdy przedmiotowy adres nie był adresem prowadzenia działalności (ani zamieszkania) dłużnika a ww. radca prawny w roku 2015 była pełnomocnikiem (...) Sp. z o.o. (poprzednika prawnego (...)) w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym VII Wydziałem Gospodarczym (sygn. akt VII GC 493/15) przeciwko K. R., gdzie była przez Sąd informowana, że wskazany przez nią adres K. R. tj. ul. (...) jest adresem nieaktualnym - w związku z czym powinna mieć wiedzę co do faktu nieprowadzenia przez pozwaną działalności pod ww. adresem - czym naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych w sposób rzetelny, sumienny oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Za oba delikty dyscyplinarne wymierzył jej karę łączną - karę pieniężną w kwocie 10 000 zł (dziesięć tysięcy).

Od powyższego orzeczenia obrońca obwinionej wywiódł odwołanie, zaskarżając orzeczenie w całości. W treści odwołania zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego mającą bezpośredni wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dowolną, a nie swobodną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień obwinionej poprzez bezpodstawne przyjęcie, że twierdzenia obwinionej są irrelevantne z punktu widzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionej w zakresie postawionych jej zarzutów, objętych wnioskiem o ukaranie w sytuacji gdy stan faktyczny opisany przez obwinioną był spójny, logiczny, co poddając analizie przez pryzmat doświadczenia życiowego a nade wszystko zawodowego jednoznacznie przemawiało za uznaniem w/wskazanych wyjaśnień jako zasługujące na przymiot istotności oraz wiarygodności, przy jednoczesnym braku podstaw do zajęcia odmiennego stanowiska, a w konsekwencji winno skutkować poczynieniem ustaleń na podstawie niniejszego dowodu w zakresie stanu faktycznego przedmiotowej sprawy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieuprawnione i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego przyjęcie, że obwiniona nie była uprawniona do wskazania Komornikowi Sądowemu adresu podanego przez klienta, innego niż ujawniony w CEIDG, w przypadku gdy, zgodnie z zasadą zaufania obowiązującą między profesjonalnym pełnomocnikiem a klientem, miała podstawy uważać, iż adresy wskazane przez klienta zgodnie z jego oświadczeniem są prawdziwe, a ponadto najbardziej aktualne;

3. rażąco niewspółmierny wymiar kary, poprzez bezpodstawne i nieuprawnione przyjęcie, iż kara wymierzona obwinionej jest współmierna do rodzaju i wagi popełnionych deliktów dyscyplinarnych, a ponadto przez bezpodstawne uznanie, że wymierzone kary powinny zapewnić, że obwiniona w przyszłości powstrzyma się do popełniania działań sprzecznych z zasadami etyki radcy prawnego, w sytuacji gdy obwiniona w dniu 17 listopada 2021 r. Złożyła wniosek o skreślenie jej z listy radców prawnych, co w sposób nieuzasadniony daje przekonanie, iż A. B. nie chce w dalszym ciągu przynależeć do tejże korporacji prawniczej, w związku z czym nie istnieje ryzyko, iż będzie ona w przyszłości działać sprzecznie z zasadami etyki radcy prawnego.

Obrońca obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu, a w sytuacji braku uwzględniania zarzutów odwołania o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej kary poprzez orzeczenie kary upomnienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje.

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługujące na uwzględnienie a w konsekwencji orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt D 69/21 należało utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3. a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435. art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Sąd odwoławczy jest zobowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 437 § 1-2 kpk po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego postępowanie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy a ustalenia i wnioski są prawidłowe.

Pierwszy z postawionych w odwołaniu zarzutów tj. -zarzut naruszenia prawa procesowego, w świetle wyczerpująco zgromadzonego materiału dowodowego, należy uznać za nietrafny i nie zasługujący na uwzględnienie.

Na gruncie odpowiedzialności zawodowej analizowane zachowanie radcy prawnego należy ocenić jako nierzetelne. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny prawidłowo ocenił złożone w sprawie wyjaśnienia obwinionej nie dając im wiary.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej złożone w postępowaniu dyscyplinarnym stanowią jedynie linię obrony mającą umniejszyć jej winę i obiektywnie nieprawidłowe zachowanie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych - nieuprawnionego i sprzecznego z zasadami doświadczenia życiowego ustalenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że obwiniona nie była uprawniona do wskazania komornikowi adresu podanego przez klienta, innego niż ujawniony w CEIDG, również jest nietrafny. Należy podnieść, że obwiniona we wniosku o wszczęcie

postępowania egzekucyjnego, obok adresu w (...) jako adres dłużnika wskazała miasto W.. Miało to uzasadniać właściwość Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...). Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny adresy wskazane przez obwinioną we wniosku egzekucyjnym były adresem nieprawidłowe. Obwiniona miała tego świadomość, gdyż wcześniej kierując pozew o zapłatę przeciwko dłużnicze dowiedziała się, że jej adres jest nieprawidłowy. Nie jest również trafny argument, że błędny adres dłużnika został ustalony przez klienta obwinionej, zatem nie ponosi ona za to odpowiedzialności. W świetle art. 38 KERP radca prawny odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną.

Do wymogów formalnych wniosku o wszczęcie egzekucji, jako pierwszego pisma w sprawie w rozumieniu art. 126 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., należy podanie adresu dłużnika egzekwowanego, a w przypadku, gdy dłużnik jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - adresu ujawnionego w CEIDG. Niestety z powodu wykreślenia przedsiębiorcy z CEIDG oraz wiedzy, że pod wskazanym w (...) adresem dłużniczka nie prowadzi działalności, obwiniona nie miała prawa wskazywania tego adresu jako siedziby przedsiębiorcy. Należało zatem ustalić aktualny adres zamieszkania dłużniczki w Biurze Ewidencji Ludności, a nie podawać nieprawidłowy adres w (...), uzasadniający jedynie właściwość Komornika. W związku z tym, podanie we wniosku egzekucyjnym innego, nieprawidłowego adresu dłużnika, determinującego właściwość komornika na obszarze działania innego sądu apelacyjnego niż rzeczywiście właściwy, dokonane zostało przez obwinioną z naruszeniem wymogów rzetelności, sumienności i należytej staranności, o których mówią art. 6 i art. 12 ust. 1 KERP.

Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu wiadomo z urzędu, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP postanowieniem z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. akt DO 117/21 tymczasowo zawiesił obwinioną w czynnościach zawodowych.

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, iż przeciwko obwinionej prowadzone są liczne postępowania dyscyplinarne popełnienia wielu przewinień popełnionych w ten sam sposób, na szkodę wielu pokrzywdzonych. Z treści większości zarzutów wynika, że kwestionowane postępowanie obwinionej miało wpisywać się w nieuczciwe praktyki jej klientów. Ponadto, wskazywanie nieprawdziwych adresów dłużników utrudniało im obronę przed roszczeniami zgłaszanymi przez klientów obwinionej. Zapadły już orzeczenia uznające obwinioną za winną popełnienia przewinień objętych niektórymi spośród zarzutów wskazanych we wniosku

Rzecznika Dyscyplinarnego (sprawy prowadzone pod sygn. akt: D 19/20, D 24/21, D 49/21, D 50/21, D 52/21, D 69/21, D 79/21 oraz D 106/21).

OSD podał, iż, oprócz wyżej wymienionych, prowadzi przeciwko obwinionej podobne sprawy - D 219/9, D 8/20, D 33/20, D 66/21, D 146/21, D 180/21, D 179/21, D 199/21 oraz D 224/21.

W niniejszej sprawie szczególnie istotne są zwłaszcza inne przypadki wskazywania niewłaściwych adresów strony pozwanej w tym, podobnie jak tutaj, w (...) (sprawa D 33/20 - na dzień wydania niniejszego orzeczenia sprawa zakończona orzeczeniem skazującym w I instancji). Dowodzi to, że działanie obwinionej nie było zwykłą omyłką, czy nieporozumieniem na linii pełnomocnik - klient. Było natomiast celowym działaniem mającym na celu uzasadnić właściwość miejscową Komornika utrudniając jednocześnie dłużnikom obronę w prowadzonych przeciwko nim postępowaniach egzekucyjnych.

Podniesiony, zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej - kary pieniężnej w kwocie 10.000 zł nie znalazł aprobaty Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wymierzone kary pieniężne są adekwatne do popełnionego przewinienia są karą sprawiedliwą, odzwierciedlającą stopień szkodliwości społecznej deliktu dyscyplinarnego, spełniającą zasady prewencji zarówno indywidualnej jak i generalnej. Kary jednostkowe zostały prawidłowo połączone. Orzeczenie kar łagodniejszych nie byłoby właściwe. Zachowanie obwinionej, oprócz naruszenia zasad określonych w art. 6 i 12 KERP, stanowi przykład naruszenia godności zawodu i wpływa negatywnie na wizerunek radców prawnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się występowania w sprawie okoliczności uzasadniających zastosowanie z urzędu przepisów art. 439 i 440 k.p.k.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.